

Bence volt az egyetemista fiú. A társaság legfiatalabb tagja. Minden hajnalban ott állt a csinos, harmincas üzletasszonnyal, a szintén harmincas anyukával és kisiskolás gyermekével és az öreg bácsikával nejlonszatyórral. Öten várták a félötöst.

Semmi magyarázata nincs rá, minek kelt még mindig ilyen korán. Semmi oka nem volt sietni, órákat várt az első előadásig reggelente. Talán egyszer esett alkalom, mikor oka volt annyira korán beérni. Az is lány volt. Rég nem foghatta az otthoni megszokásra, majdnem egy év telt el, mióta Pestre költözött. Otthon sem kelt soha ilyen korán.

Öten várták a remizből kikanyarodó villamost. Egészen pontosan érkezett. Tekintettel a decemberi fagyra mindenki hálásan sóhajtott. Egy ajtón szálltak fel, szokás szerint a hölgyek elöl, a bácsika pedig megvívta udvariás harcát Bencével, de végül ő lépett fel előbb. Felsegítette az öreget, ne kelljen bajlódnia a botjával. Csengők szóltak, ajtók csukódtak, a 70-es villamos pedig kigördült Rákospalota, Máv-telep állomásra.

Az öreg még odaintett a sofőrülke felé, mielőtt leült. Nem köszönt hangosan. Bence furcsállta. Az ő hangja legalább annyira hozzátartozott a hajnali utakhoz, mint hogy öten várják a 70-est, ami pontban fél ötkor fut be. Fiatal hang köszöntötte az utasokat és sok türelmet kívánt, ahogy a szerelvények kerekei megindultak a síneken.

Ilyenkor szokott Bence elővenni egy könyvet. Legtöbbször ez a A római jog története volt. Ugyanolyan kiszámítható volt ez, mint a kisasszony makulátlansága, az anyuka mosolya, a gyerek be nem álló szája. Meg a hangos köszönés. Bencének volt ideje figyelni mindenkit a reggeli csendek alatt. Talán ezért sem kopott ki ő sem a félötösből az idő múlásával, hogy működjön a kerékvágás. Most viszont képtelen lett volna azt a könyvet forgatni. Nem tudta betéve a régi szabályokat, valószínűleg nem is fogja sosem. Táskájából a Zabhegyező került elő. Elég régóta nyúzta már, a puha borító szétnyílt, ahogy újra végigpörgette a kétszáz oldalnyi mesét. Felhajtotta a kötetet a blokknál, aztán Holden belekezdett a 70-es villamoson.

A sokadik „lerohadok” után eltette a könyvet. Nem valószínű, hogy még egy fejezetet végig bírt volna rágni. Inkább csak aludna, ez egyszer minden nőt kiverni a fejéből, nem kell, hogy csavargassák. Nekidőlt az ablaknak, rohadt hideg volt, hozzáragadt az arca, de mindegy, csak végre lehunyhassa kicsit a szemét.

Aztán az arca leszakadt az üvegről, előrebukott, épphogy nem esett ki a székéből. Hasonlóan járt mindenki, ahogy a villamos lefékezett. Meghallották a szirénákat is. Lehet, hogy már egy ideje követ-

ték a szerelvényt, de az öt utas csak akkor vett tudomást róluk, mikor az egész beltér kékben és vörösben váltakozott. Bence négy egyenruhást számolt meg hirtelen, ahogy az ajtó felé közeledtek. Egyáltalán nem úgy, mint a filmekben. Fegyver volt a kezükben, de valószínűleg fogalmuk sem volt, mit kezdjenek vele. A leginkább aggasztó mégis a megdöbbenés volt a szemükben. Sosem láttak ilyet. Milyet?!

Az ajtók szíszszenve kinyíltak, és a két nő meg a kisgyerek azonnal le is ugrott. Az öreg Bence segítette le. Az üres villamosból pedig két rendőr kísérte ki a fiatal, aki addig vezetett. Már bilincs volt a kezén. A kocsihoz kísérték, és az egyikük olvasni kezdte az iratait. Pár perc múlva a kocsi elgördült a férfival együtt.

Értetlenül álltak az ötok. Az üzletasszony ideges, az anyuka aggódó, a gyerek nem telik be a fegyverekkel, a bácsika meg odacsoszog az egyik biztoshoz. Bence mögöttük.

– Tiszt úr, kérem, mégis mi történik itt?

Egyikük sem volt olyan zavart, mint a rendőr maga.

– Bácsi, kérem, maguknak fogalmuk sem volt semmiről, mikor felszálltak? Hát nincsen! Mától megszűnt a vonalon a hajnali járat.

Az az úr, tegnap ordítózza jelent meg a BKK zrt. központjában, a Rumbach Sebestyén utcában. Senki sem értette, mi baja, időpontot sem foglalt, egyenesen az irodába rontott. Hosszas vita után derült ki a munkatárs számára, hogy az illető a 70-es villamos miatt tesz épp panaszt. Megpróbálta elmagyarázni a férfinak, az illetékesek már döntöttek erről, nem hozzá kell fordulnia az ügyben, levélben kérhet átvizsgálást, amit a következő ülésen megtesznek, legfeljebb egy hónap. De nem ígérhet semmit. A férfi ezután csapkodva távozott, azonban ma hajnalban megjelent a remizben, és az egyik sofőr felől érdeklődött. Perceken át próbálta meggyőzni, a dühöngés mellett könnyöggéssel is próbálkozott, de mikor a vezető a munkakörére hivatkozva nem volt hajlandó elindítani a járatot, ismét távozott. Mint kiderült, ezúttal nem adta fel, hanem megkereste az egyik 70-es táblával ellátott kocsit, és kitért a garázsból. Innentől Önöknek is ismeretes, három megállót sikerült haladnia a lopott szerelvényel, mielőtt sikeresen megállítottuk.

Az öreg továbbra sem értette.

– Mégis, miért akarta volna az a férfi eltéríteni a villamost? Talán valami tolvaj? Ki akart minket rabolni, biztos úr?!

– Nem, uram. Csak a járatot akarta. Biztos benne, hogy nem ismerős Önnek az elkövető? Sosem látta ezelőtt?

– Csak ma hajnalban. Emlékszem a sofőrré, aki mindig vezette ezt a járatot, ősz férfi, testes, és szakálla is van. De a nevét, azt nem tudom.

– Tehát Önök minden nap ezzel a villamossal jártak, ugyanabban az időpontban?

– Igen – csatlakozott Bence is –, de én sem láttam még soha azt a férfit.

– Állítása szerint az elkövető három éve járt ezen a vonalon, minden esetben a fél ötös járatot eszközölte. Vallomásában így fogalmazott, idézem: „Tudtam, hogy a mai nap furcsa. Az a nő, a kosztümös, ő mindig konytban viselte a haját. Érti, minden hajnalban szép rendbe tette, de ma csak lófarkat hordott. Az anyuka is ideges volt, biztos a gyerek nyuggatta valami karácsonyi ajándékkal, erre gondoltam, mert a kisfiú nagyon kerülte anyuka tekintetét. A bácsinak egyre jobban fájnak a lábai, nem tudott egyedül felszállni, az a srác segítette föl, de azzal is tudom, hogy baj van. Tudja, eltette a könyvet. Nem olvasott. Akkor már lefékeztem, tudtam, hogy muszáj megállnom. De legelőször még azt hittem, hogy mindenkinek el kellett jutnia oda, ahová indult.” Nagyon úgy tűnik, hogy öt ember miatt lopott el egy tömegközlekedési eszközt, és maguk erről az egészről az égvilágon semmit nem tudnak?!

– Nem, biztos úr. És meg kell mondjam, azt a férfit sem láttam még soha az életemben.